

Midfastosöndagen

Livets bröd – Det stora brödundrets söndag

2 Kung. 4:42-44; Gal. 4:21-31; Joh. 6:1-15; Ps. 122:1-2, 6-9

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

”Gläd er med Jerusalem, fröjda er med henne, alla ni som har henne kär. Jubla högt med henne, alla ni som har sört över henne. Ty ni skall få dia er mätta vid hennes trösterika bröst”¹

Dessa rader, ur söndagens intröitus, är hämtade från profeten Jesaja. Särskilt inledningsfrasen; ”Gläd er med Jerusalem” har givit söndagen sitt namn, Laetare: Fröjda dig; gläd dig, o Jerusalem. Det är midfastosöndagen. Vi är mitt i Stora fastan och vi kan behöva bli påmind om varför; om nödvändigheten att vi förbereder oss inför den stundande påsken.

Herrens påsk; segern över döden, är den händelse i Guds frälsande plan som möjliggör Jesajas profetiska ord om att vi skall få dia oss mätta vid hennes trösterika bröst. Men vilken mening har detta för oss idag? Har dessa ord någon betydelse förutom den rent historiska? Det är kanske dags för reformation?!

Förra söndagen, då vi pratade om ondskans ursprung, ställde jag upp ett antal nutidsproblemformuleringar. Och problemet idag, avseende den utlovade födan, är inte att löftet är borta utan att vi idag är likgiltiga inför eller helt slutade lita till det; att vi idag inte räknar oss som ingående i det. Men Gud, vår himmelske Fader, har inte ändrat sig. Det är vi som inte har vett att förstå och när vi inte förstår vänder vi honom hellre ryggen än försöker förstå. Och när vi inte ens försöker förstå det heliga kommer människan att söka mättnad av sådant som är världsligt och lättillgängligt – jag brukar jämföra med socker; som verkar sött men bara gör hålet större och tomheten djupare.

Häromdagen läste jag en intervju. I denna, och i översättning, säger den intervjuade att ”i och med förlusten av känslan för det övernaturliga [det heliga], förloras också idag känslan för behovet att offra sig [att hänge sig]. Ju närmre man kommer Gud, desto större kommer känslan för den egna skulden [och behovet av läkning] att vara. Ju längre bort man kommer från Gud – som idag – desto oftare hör man filosofin i nyandligheten att ’jag är OK’ och ’du är OK’. Denna förlust av offervilja [och att vilja nå längre] har lett till att Kyrkans återlösande uppdrag och roll placerats i dunklet. Där Korset tonas ner, där ges knappast vårt behov av offer [och helande] en tanke.”²

---

¹ Jes. 66:10-11

² http://www.latinmassmagazine.com/articles/articles_2001_SU_Hildebran.html, hämtad 20150310

Hon säger vidare i intervjun att denna ”aversion mot offervilja och återlösning har hjälpt sekulariseringen att vinna mark. Också inom kristenheten. Vi har, under lång tid, hört många prata om Kyrkans behov av att anpassa sig till världen. Men det förhåller sig precis tvärt om: det är världen som måste anpassa sig till Kyrkan.”

Och här landar vi rakt in i i söndagens texter som handlar om förhållandet mellan det världsliga och det heliga; om dragkampen mellan sanning och normlöshet; om skillnaden mellan riktig mat och sådan som ger hål i och trasar sönder de tänder vi behöver för att kunna tugga.

Jag ser framför mig generationer av människor, planlöst drivandes i horder; tandlösa i jakt på lättsmält sockerlösning; anemiska sökande efter varandras blod. Detta är det folk som vänt sig bort från Gud. Kyrie eleison!

För att vi skall kunna förstå vad vi har att glädjas över måste vi först förstå detta.

I dag på Midfastosöndagen tillåter vi oss att glädjas över det vi förbereder oss inför och som vi under Stora fastan tränar att uppnå. Detta uttrycks väl i den psalm som vår Herre, Jesus Kristus – liksom vi idag – själv sjöng:

”Men de ropade till Herren i sin nöd och han räddade dem ur deras trångmål.
Han ledde dem på den rätta vägen, så att de kom till en stad där de kunde bo.
Må de tacka Herren för hans nåd, för hans underbara gärningar mot människors barn, ty han stillade själens törst och mättade själens hunger med sitt goda.”³

Detta är vad vi tränar oss i under fastetiden: att ropa till Herren Gud i vår nöd; att klä vår hunger med ord så att vi själva känner den och förstår den. Det är när hungern är som svårast människan märker vad som egentligen mättar och släcker törst.

Fastetiden omfattar, som ni vet, olika delar. Det är bön, avhållsamhet och utgivande. Men till och med i vår strävan efter att ”fasta rätt” missar vi skillnaden mellan det heliga och det världsliga. Även om vi avstår aldrig så mycket för egen del, även om vi ger mer och tänker på andras överlevnad, så fastnar vi ändå i att vi har fokus på det lekamliga.

Om fastetiden i första hand handlade om att mätta andra; varför är det då så viktigt att vi själva avstår? Detta går, så klart, som ett svar, att vända på och säga att det är en god gärning att själv avstå för att mätta andra. Gott så!

Även om vårt eget avstående kan bereda möjlighet för andra att få mer, så missar vi målet med att avstå. Fastan är inget nollsummespel. Kyrkan är ingen fördelningspolitisk institution. Jag säger inte att det är fel att ge. Jag säger inte att vi inte skall göra det. Nej, vår Herre uppmanar oss att ge och det finns otaliga exempel på heliga som givit av sig själva och sin egendom. Herren säger till och med att vi först skall ge bort allt vi äger för att sedan kunna följa Honom.⁴ Men – och åter igen – detta handlar inte om fördelningspolitik. Det handlar om att vi själva skall släppa taget om det världsliga, relativa och visa oss villiga till offer och hängivenhet för det heliga, absoluta och eviga.

---

³ Ps. 107:6-9

⁴ Matt. 19:16-23

Fastetidens avhållsamhet syftar till att vi skall hungra, men hungra efter rätt sorts mat; rätt sorts näring. Fastetidens träning syftar till att vi under resten av året skall kunna göra rätt val. Fastetidens avhållsamhet handlar om att blotta våra knotor så att nytt kött kan läggas på dem – alltså blotta vår svaghet så att vi kan ta emot Herren Jesu frälsande blod.

Detta är vad dagens Evangelium handlar om: hjärtats hunger; själens hunger och att Guds Ord, Jesus Kristus, räcker till alla. Det handlar om att Guds kärlek och nåd blir större; förmeras i takt med att det delas. Ju mer vi äter av det himmelska brödet desto fler kan det komma till del. Desto fler kan bli fria.

Den helige aposteln Paulus skriver till församlingen

”Ni, bröder [och jag dristar mig till att lägga till alla systrar!], är löftets barn liksom Isak. Och som det var då, att han som var född efter naturens ordning förföljde den som var född i kraft av Anden, så är det också nu. Men vad säger Skriften: Driv ut slavinnan och hennes son. Ty hennes son skall inte ärva tillsammans med den fria hustruns son. Alltså, bröder [och systrar!], är vi inte barn till slavinnan utan till den fria hustrun.”⁵

Det är den hungern fastan vill frammana: hungern efter frihet; den hunger som bara kan mättas med det himmelska brödets läkande kraft. Hunger efter mening och Sanning så att vi blir fria från föreställningen; det djävulens ok att det är vi själva som skapar mening, normer och, (ja!) hela världen. Det är denna vanföreställning som gör oss sjuka och som driver oss till att jaga varandras blod.

Att vi skall bli fria från detta, måste – Herre vi ber – vara giltigt också idag.

Reformation är bra. Reformation är nödvändigt. Men det är inte Kyrkan som skall reformeras med följd att Hon sekulariseras och vanhelgas. Det är människan, i ljuset av sitt behov av läkande, som måste reformeras; formas om, bli ny så att hon kan helgas.

Att vi skall bli fria,
att vi skall vända om,
att vi skall förstå att glädas med Jerusalem,
Herre vi ber

---

⁵ Gal. 4:28-31